

Kodėl bažnyčiose tiek daug veidmainių? Cliffe Knechtle

Neseniai viename žurnale buvo paskelbti koledžų studentų apklausos rezultatai. Į klausimą: "Kas jums pirmiausia ateina į galvą, kai girdite žodį 'krikščionis'?" – pagrindinis atsakymas buvo: "Veidmainis". Kur aš bebūčiau, ši problema iškyla pastoviai. "Jeigu Jėzus yra tiesa, kodėl tiek daug veidmainių, kurie vadina save krikščionimis?"

Mes visi bjaurimės veidmainyste. Visi žinome, kad kryžiaus karai, inkvizicija ir genocidas Kristaus vardu yra milžiniški iškraipymai to, kuo krikščionybei skirta būti. Prieš 150 metų Vokietijoje gyveno dievobaiminga žydų šeima. Jų gyvenimas sukosi žydų aplinkoje su jos papročiais. Bet kai šeima persikėlė gyventi į kitą Vokietijos dalį, tėvas, grįžęs vieną kartą namo, pareiškė, kad šeima nebeturėtų lankyti žydų sinagogos, o turėtų eiti į liuteronų bažnyčią. Jauniausias sūnus buvo pritrenktas ir paklausė tokio "perversmo" priežasties. Tėvas paaiškino, kad dėl verslo kontaktų ir finansinių priežasčių būtų naudingiau lankyti liuteronų bažnyčią.

Jaunuolis pasipiktino, pasidarė nebesukalbamas ir kandus. Jis paliko Vokietiją ir išvyko į Angliją. Ten studijavo Britų Muziejuje ir parašė: "Religija yra opijus liaudžiai". Šiandien [angl. knyga išleista 1986 m.] milijonai žmonių tiki jo ateistine filosofija. Jo vardas buvo Karlas Marksas.

Jeigu nepriimame veidmainystės, ar teisinga nepriimti ir krikščionybės? Ar nepasidarome riboti, jei atmetame Kristų dėl veidmainių? Ar tai ne tas pat, jei vieną dieną atsikandę neskanaus obuolio, sakytume, jog visi obuoliai neskanūs? Mano buto šeimninė Bostono centre buvo dvylika kartų gatvėje sumušta ir apiplėšta jaunų juodaodžių vaikinų. Mano šeimninė pasidarė rasistė. Ji nusprendė, kad visi tos odos spalvos žmonės yra vagys ir plėšikai. Tai prietaras, kylantis iš siauro mąstymo.

Būti blaivaus mąstymo ir teisingu žmogumi reiškia neteisti žmonių iš anksto, kol su jais nesusipažinai. Atstumti žmogų dėl susidarytos išankstinės nuomonės yra fanatiškumas. Kad būtume teisingi ir nešališki, vertindami krikščionybę, turime pažvelgti į jos pradininką Jėzų Kristų, koks Jis parodytas Jį mačiusių liudininkų aprašymuose Naujajame Testamente. Teisti Kristų dėl kokio nors "krikščionio", kuris negyvena taip, kaip Kristus mokė arba kaip Jis gyveno, yra ne tik negarbinga, bet ir beprasmiška.

Skaitydami evangelijas pastebime, kad nuodėmė, kurią Kristus visų griežčiausiai smerkė, nebuvo svetimavimas, melas ar vogimas, bet veidmainystė. Veidmainystė yra pretendavimas būti tuo, kas nesi. Veidmainystė yra melas apie save. Veidmainiai yra akli savo reikmei – Kristaus atleidimui, – nes jie slepiasi už moralinio pranašumo kaukių. Kai kurie žmonės galvoja, jog jie yra krikščionys todėl, kad užaugo Amerikoje, arba todėl, kad vadovaujasi "auksine taisykle" – nekenkti kitiems žmonėms ir eiti į ankstyvasias velykines pamaldas. Tokie "kultūringi" krikščionys atsisako pripažinti, kad kiekvienas iš mūsų yra linkęs išsisukinėti. Jie galvoja, kad užtenka to, ką jie daro, norint patekti į dangų. Tai yra veidmainystė.

Tie, kurie atėjo pas Kristų per tikėjimą, žino, kad nėra moraliai ar dvasiškai geresni už kitus. Jie per daug gerai žino apie blogį savyje. Šitas žinojimas stumia juos kreiptis į Kristų atleidimo ir pagalbos. Kai Aleksandras Solženycinas, didysis rusų rašytojas, gulėjo ant gultų Sibiro lageryje, jis suprato: "Riba, skirianti gėrį nuo blogio, eina ne tarp valstybių, ne tarp visuomenės klasių, ne tarp politinių partijų, bet tiesiai per kiekvieno žmogaus širdį". Kai Solženycinas pamatė, kad blogis yra ne tik komunistų ar kapitalistų problema, bet taip pat ir jos paties problema, jis suvokė, kad jam reikia Gelbėtojo. Solženycinas atėjo pas Kristų prašydamas atleidimo ir amžinojo gyvenimo.

Apaštalas Paulius peržvelgia savo gyvenimą ir rašo jaunajam Timotiejui: "Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie jį įtikės amžinajam gyvenimui." (1 Tim 1,15–16). Čia nėra jokios užuominos į pasidžiavimą savo teisumu. Čia yra tik garbinimas Dievo, kuris išgelbsti apgailėtinus maištautojus ir yra kantrus su užsispyrusiais sukčiais. Veidmainystė ir paviršutiniškos moralės demonstravimas neranda vietos tokių žmonių gyvenime, kurie supranta savo pasibaisėtiną blogį ir Dievo meilės gilumą, parodytą vienatiniame Sūnuje, kuris buvo atsiųtas, kad jiems atleistų ir juos išgelbėtų.

Kas buvo tie veidmainiai, kuriuos Jėzus puolė? Jie buvo visuomenės šulai, tie, kuriems buvo rodoma visų didžiausia pagarba, žinomi savo disciplinuotu gyvenimo būdu ir Raštų žinojimu. Jie buvo Įstajimo mokytojai ir fariziejai. "Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai!... Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs ištrūksite nuo pasmerkimo į pragarą?!" (Mt 23,29.33). Jėzus visiškai nebuvo jiems švelnus! Kodėl pavadino juos veidmainiais? Todėl, kad žinodami savo Bibliją ir net išdrįsdami kalbėti Dievo vardu, jie nepažino Dievo. Iš tikrųjų, kai Dievas atėjo pas juos Jėzaus Kristaus asmenyje, jie atstūmė Jį ir net pavadino "velnio apsėstuoju".

Taigi kodėl tiek daug krikščionių yra veidmainiai? Todėl, kad mes visi nusidėjėliai. Žmonės akivaizdžiai iškraipė Jėzų ir pasinaudojo Juo savo amoralumui pateisinti, bet Jėzus pats pasmerkia juos. Mes visi bandome paslėpti savo blogąsias puses arba norime suteikti joms padorių išvaizdą. Kai kurie nueina net taip toli, kad savo nuodėmingus kelius dangsto krikščionišku žargonu ir veikla. Bet giliai savyje visi žinome, kad toli gražu gyvename be taip, kaip turėtume. Niekas negali išvengti kaltinimo "veidmaini!" – niekas, išskyrus Jėzų. Jis yra vienintelis, gyvenęs pagal Dievo standartus, vienintelis tobulai gyvenęs taip, kaip pats skelbė. Ir tiktai pasitikėdami Kristaus atliktu darbu galime išvengti baismės už savo veidmainystę – atskyrimo nuo Dievo ir amžinos pražūties. Kai gyvename Kristaus meilės apsaugoti, tikrai esame laisvi, galime nusiimti kaukes ir būti sąžiningi, garbingi žmonės.

(Iš knygos "Duok man atsakymą, kuris patenkintų mano širdį ir protą", Jona, 1996)

<http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-106.htm>